

Pipics János
XXX

PIPICS JÁNOS Megdermedt

vetetlen ágyon összefolyások
alakok az árnyékok között
arcod a felbonthatatlan füstben
szemhéjaid súlya a szavaim mögött

próbáljuk értelmezni a lehetetlent

*

Esti idill

nem vagyunk állatok

szálka ment a fáradt tenyerekbe
éjtükörből isznak a jegenyék
s vérlemezkék hullnak
a hold-uralta égről

engedj haza pásztor

*

Közlések

felhívtál és közölted vagy én hívtalak
és hallgattam ezek az evidenciák
most itt vagyunk a kimondottal
jóvátehetetlenül

*

[virtualreality]

itt befolyás folyik
nyomó erőik hatnak torzított fekete testek
egy egyenlet zárójeleiben

ugye vákuumban könnyebb? kérdezted egyszer
törött széklábnak éreztem magam
telepítse újra a rendszert! kiabáltak

új versem ötszáz hibaüzenet

valahogy az emlék is sértett üstökös
bezárkóztam egy szóköznyi résbe
nézem ahogy elnyúlnak a sínek
rászárad a múlt egy szőlő levelére

*

[személyes jelenlét]

fáradhatatlanul

ajkain a Holddal s azzal az undorító
csonkkal a keze helyén
elindul az évszakos pillanatban

napfoltok a bőrén: miféle hártya ez?
miféle kutak préselik ereibe az időt?

a lámpa alatt univerzumnyi terek
bogarak csillaghullása

királyok vagyunk az aszfaltbúzában
mondja és megszaglássza
a 20. század nyomait a testén

gyilkosok

BÁLINT PÉTER
Nagyapák emlékezete
(regényrészlet)*

Bálint Péter
XXX

„Szúnyog, jössz pecázni? Ugorj ki az ágyból, öt perc múlva indulunk”, mondta halkán apai nagyapám, szokás szerint hajnalban kelt, napfelkeltekor, de mikor meg akart nyerni társnak, már hat óra lehetett, addigra előkészítette a teraszajtó háta mögött tartott bambuszbotjait, amin még alumínium racsnik voltak, két pontyozó és nekem egy keszegezőbot, spárgával összekötve. A csalikat: főtt kukoricát és trágyagilisztát külön-külön konzervdobozokban tartotta; a többi felszerelés, zsinórok és különböző méretű horgok egy kopott katonai hátizsákban lapultak, örökösen bevetésre készen. „Szúnyognak” becézett nagyapám, rendkívül sovány gyerkőc voltam, a bordáimat is meg lehetett volna számolni, pedig jó étvággal ettem mindent, válogatás nélkül. Hat éves koromtól (az 1960-as évekről van szó) nyolc éven át az egész nyarat nagyszüleim veresegyházi házában töltöttem, a „birtokon”, ahogy a családban egymás közt hívtuk a nagy portát. Legkisebb unokaöcsém, édesanyja halála után a nagyszülők nevelték, mivel apja taxisofőrködött Pesten, és két helybéli unokabátyám meg én, együtt lógtunk egész nap a faluban vagy a tóparton. Este a két nagyobbat hazaparancsolta nagyapám, ritkaságszámba ment, ha nálunk alhattak a vendégszobában, ahova augusztusban szállásolták el a pihenni érkező rokonokat. Nagyapám minden reggel és késő délután „pecázni” járt, sohasem hallottam tőle azt a szót, hogy horgászni, saját ladikja volt, úgy ismerte a tó minden zugát, mint a tenyerét, viszont évek óta megszokott hellyel rendelkezett, egy nádasközeli beállót szemelt ki magának, ahonnan a nádas elé és a tó közepe felé is be lehetett dobni.

Fekete tornagatyában és egy kis fehér trikóban aludtam, éjjel-nappal ez volt az egyenviseletem, s ha kedvem támadt nagyapámmal menni, rögtön kis ugrottam a támlás parasztágyból, unokaöcsémmel lábtól-lábig feküdtünk, nehogy este összeverekedjünk a helyszűke miatt. Felcsatoltam a szandálomat és útra készen álltam mellette, se mosdás, se fogmosás, se fésülködés nem kellett a pecázáshoz, legfeljebb egy ing, ha hűvös volt a reggel, és egy szendvics, amit nagyanyám gondosan készített nekem. Szótlanul mentünk le a tóig, a kikötőben eloldottuk a ladikot, az én privilégi-